ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: Z. H., zastoupená Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, I. P. Pavlova 3, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2005, čj. OAM-23/LE-01-07-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, čj. 47 Az 6/2005 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 1. 2005, čj. OAM-23/LE-01-07-2005. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že se soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci dle § 3

odst. 4 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský soud nezkoumal, zda jsou splněny podmínky pro přiznání azylu dle § 14 zákona o azylu, které stěžovatelka naplňuje z následujících důvodů. V Číně nemohla kvůli svému nízkému vzdělání nalézt dobře placenou práci. V roce 2004 se její matka znovu provdala a manžel matky se ke stěžovatelce a její sestře choval velmi špatně, bil je a hrál hazardní hry. Pro jeho chování se rodina zadlužila a otcův věřitel rodině sebral veškerý majetek a nakonec i požadoval, aby otec prodal stěžovatelku a její sestru. Proto se rozhodla opustit Čínu. V případě návratu do vlasti by jí hrozilo pronásledování ze strany soukromých osob, jež je tolerováno státními orgány. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu neobsahuje výčet humanitárních důvodů a jejich konkretizaci ponechává na uvážení správního orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto správního uvážení. Stěžovatelce nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody uvedené v žádosti o azyl (bití a pronásledování věřitelem) nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele, přičemž je nutno vzít v úvahu i celkovou politickou situaci v Čínské lidové republice. Krajský soud pouze konstatoval závěry, ke kterým dospěl žalovaný, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; rovněž požádala o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 12. 2005 uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svá rozhodnutí za vydaná v souladu s právními předpisy a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky. Stěžovatelka neuvedla žádnou skutečnost svědčící o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. V daném případě shledal naplnění ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, posuzování případu dle § 14 citovaného zákona tak bylo nadbytečné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 23/2003 - 69). Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může

přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Jde-li o stěžovatelčiny námitky neúplného zjištění skutkového stavu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke zjištění skutkového stavu věci má v řízení o udělení azylu zásadní význam výpověď žadatele představovaná vlastní žádostí o udělení azylu a zejména pohovor, jenž je za účelem zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí správním orgánem prováděn. Stěžovatelka v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 18. 1. 2005 a v protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR provedeném dne 26. 1. 2005 v Zařízení pro zajištění cizinců V. P. uvedla, že důvodem jejího odchodu z Číny bylo chování otce. Matka se znovu provdala a otec se k dcerám choval velmi špatně, hrál hazardní hry, pil a bil je. Rodina se kvůli otcovým problémům zadlužila, přišla o majetek a otec chtěl zadlužení řešit prodejem dcer. Mimo to uvedla, že je bez vzdělání a v Číně tudíž nemůže najít normální práci. Stěžovatelka tedy neuváděla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tedy z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů. Problémy rodinného a ekonomického charakteru, konkrétně problémy s nevlastním otcem, zadlužení rodiny a nemožnost vydělat na splacení dluhu v Číně, nejsou důvody svědčícími o možnosti pronásledování stěžovatelky ve smyslu § 12 citovaného zákona. Proto byl namístě postup správního orgánu, jímž žádost stěžovatelky o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu neshledal v postupu správního orgánu i krajského soudu žádné vady.

K stěžovatelčině námitce, že správní orgán ani soud nevzaly v úvahy okolnosti jejího případu hodné zvláštního zřetele a neposuzovaly její žádost dle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud v souladu s konstantní judikaturou[1] podotýká, že zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu] znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 cit. zákona. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímtéž rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje. Tato stěžovatelčina námitka není tudíž důvodná. Z tohoto pohledu jsou správné i závěry krajského soudu, jenž se řádně a logicky vypořádal se stěžovatelčinými námitkami.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

---

[1] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, sp. zn. 4 Azs 35/2003, dostupný na www.nssoud.cz

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu